

- 2) Vai ar tādas dalībvalsts rīcību, kura ir 100 % dzelzceļa transporta uzņēmuma kapitāla daļu īpašniece un šajā uzņēmumā strādājošo darbinieku faktiskā darba devēja, ja tā, 2011. un 2015. gadā pieņemot likuma grozījumus ar atpakaļejošu spēku, pamatojoties uz tīri fiskāliem apsvērumiem, cenšas atņemt šiem darbiniekiem Savienības tiesībās noteiktās tiesības uz nesāņemtā atalgojuma izmaksu vairākos Eiropas Savienības Tiesas spriedumos (*David Hütter*⁽³⁾, *Siegfried Pohl*⁽⁴⁾, *Gotthard Starjakob*) konstatētās diskriminācijas tostarp vecuma dēļ, kas ir tikusi atzīta arī vairākos valsts tiesu spriedumos, tostarp arī [Austrijas Republikas] Augstākās tiesas spriedumā (8 ObA 11/15y), ir izpildīti Tiesas judikatūrā izvirzītie nosacījumi šīs dalībvalsts atbildībai saskaņā ar Savienības tiesībām, un ir īstenots it īpaši pietiekami būtisks Savienības tiesību, piemēram, vairākos Tiesas spriedumos (*David Hütter*, *Siegfried Pohl*, *Gotthard Starjakob*) interpretētā Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkta apvienojumā ar 1. pantu pārkāpums?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Spriedums C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381.

⁽⁴⁾ Spriedums C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 8. septembrī iesniedza *Giudice di pace di Taranto* (Itālija) – kriminālprocess pret *Antonio Semeraro*

(Lieta C-484/16)

(2016/C 428/12)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di pace di Taranto

Lietas dalībnieks pamatlietā

Antonio Semeraro

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīva 2012/29/ES, (ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI)⁽¹⁾, kas Itālijā transponēta ar 2015. gada 15. decembra Leģislatīvo dekrētu Nr. 212 (2016. gada 5. janvāra OV, Vispārējā sērija, Nr. 3), un it īpaši minētās Direktīvas 2012/29/ES preambulas 9., 66. un 67. apsvērumus, kā arī tās 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts, ņemot vērā LESD 83. pantu un Itālijas Konstitūcijas 2. un 3. pantu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49., 51., 53. un 54. pantu, nepieļauj Kriminālkodeksa 594. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma atcelšanu, kā tas ir noteikts 2016. gada 15. janvāra Leģislatīvā dekrēta Nr. 7 [1]. un nākamajos pantos?

⁽¹⁾ OV L 315, 57. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2016. gada 28. jūnija spriedumu lietā T-216/13 *Telefónica/Komisija* 2016. gada 11. septembrī iesniedza *Telefónica S. A.*

(Lieta C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Telefónica S. A.* (pārstāvji – J. Folguera Crespo un P. Vidal Martínez, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu un arī apstrīdēto lēmumu ⁽¹⁾ otrajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ, nospriežot, ka *Telefónica* rīcība nav atzīstama par ierobežojumu mērķa dēļ;
- pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu pirmajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ, nododot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā veiktu liecinieku nopratināšanu, kas ir tikusi atteikta, un pēc būtības izlemtu Vispārējā tiesā *Telefónica* celto prasību atcelt tiesību aktu, ņemot vērā liecinieku nopratināšanas rezultātus;
- pakārtotāk, trešajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ,
 - atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktu;
 - atzīt mazāku *Telefónica* rīcības smaguma pakāpi un to atbildību mīkstinošo apstākļu esamību, kas aprakstīti šajā pieteikumā izklāstītajā trešajā apelācijas sūdzības pamatā, un
 - noteikt naudas soda apmēra samazinājumu procentos, ņemot vērā šo mazāku smaguma pakāpi un norādītos atbildību mīkstinošos apstākļus, atbilstoši tam, kas izklāstīts minētajā apelācijas sūdzības pamatā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies *Telefónica* gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā Tiesā;
- atļaut šī procesuālā raksta lielāku apjomu, kas nedaudz pārsniedz Tiesas Praktiskos norādījumus ieteikto, ņemot vērā šīs lietas ekonomisko ietekmi uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un izklāstītās argumentācijas sarežģītību.

Pamati un galvenie argumenti

1. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta un 48. panta 2. punkta un Vispārējās tiesas Reglamenta 68. panta pārkāpums, kas esot pieļauts, noraidot pieteikumu par liecinieku nopratināšanu. Vispārējā tiesa, noraidot pieteikumu par liecinieku nopratināšanu, liedza *Telefónica* aizstāvības iespējas, atsakoties no pierādīšanas līdzekļa, kas ir būtisks un izšķirošs pareizai lietas izlemšanai. Pret Vispārējās tiesas pieeju tiek izvirzīti četri pamata iebildumi: i) iebildums par teleoloģisko pretrunu; ii) iebildums par pierādīšanas pienākuma nelīdzsvarotību; iii) iebildums par liecinieku nopratināšanas rezultātu paredzēšanu un iv) iebildums par nelīdzsvarotību izsvēršanā.
2. LESD 101. panta pārkāpums, nepareizi piemērojot judikatūru par ierobežojumiem mērķa dēļ un par pamatojuma sniegšanas un nevainīguma prezumpcijas principiem.

Pakārtoti:

3. Kļūda, kas esot pieļauta, izvērtējot jautājumu par mazāku pārkāpuma smaguma pakāpi un atbildību mīkstinošo apstākļu iestāšanos attiecībā uz *Telefónica* rīcību. *Telefónica* uzskata, ka Vispārējā tiesa savā novērtējumā neesot ņēmusi vērā papildu faktorus, kas liecina par šīs rīcības mazāku smaguma pakāpi un kas pamato naudas soda papildu samazināšanu salīdzinājumā ar Komisijas noteikto apmēru.

⁽¹⁾ Komisijas 2013. gada 23. janvāra Lēmums C(2013) 306 final par procedūru saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 101. pantu (Lieta COMP/39.839 – *Telefónica/Portugal Telecom*).